

BEN JE IN ROTTERDAM GEBOREN

Frans van Kralingen in gesprek met een in Rotterdam geboren min of meer bekende Nederlander.

Zangeres, actrice en cabaretiere Joke Bruijs

Ik ben geboren in Rotterdam-Zuid in de Moerkerkestraat, maar gedurende m'n derde jaar, in 1955, zijn wij verhuisd naar het nieuw gebouwde Zuidwijk. Een ideale buurt voor een jong gezin met vier kinderen, van wie ik als enig meisje de jongste was en ben. Eigenlijk ben ik opgegroeid tegen de dijk naar Barendrecht met volop groen en koetjes in de wei. Wij woonden in een straat met vijf eengezinswoningen, waar ik een heerlijke jeugd heb gehad. Het zat er al heel jong bij me in dat ik wilde zingen. Ik heb een jeugdfoto waarop ik met een lolly in de hand, zogenaamd een microfoon, sta te zingen. Ik zong op alle schoolavondjes, zelfs als leerlinge van de tweede zong ik op het afscheidsavondje van de zesde klas. Overal en altijd zong ik. Waar dan ook. Iedereen die mij kende wist dat Joke wel zangeres zou worden. Dat was ook wat ik het liefste wilde! Of dierenarts. Dat was het alternatief. Het leuke is dat ik van mijn oud-leraar meester Suurland, van wie ik zowel op de lagere als middelbare school les heb gekregen, na jaren een opstel heb ontvangen wat ik in

de zesde klas had geschreven. Bij het naderend afscheid van de lagere school moesten we in het kader van toekomstverwachtingen laten weten wat je later wilde worden. Daarin schreef ik dat ik het allerliefst zangeres en artieste wilde worden, ook al begreep ik dat de weg daar naartoe moeilijk zou zijn en je daarvoor de gave moest hebben. Zou ik geen talent bezitten, dan wilde ik dierenarts worden. Dus hiermee lever ik het bewijs dat het er al vroeg in zat. Ieder kind heeft idealen wat de toekomst betreft. De één wil brandweerman worden de ander verpleegster, meestal komt er niets van terecht, maar ik ben geworden waarvan ik vroeger droomde en dat vind ik toch bijzonder.

In 1965, ik was toen dertien jaar, deed ik mee aan een talentenjacht die werd gehouden in het AMVJ-gebouw, naast het Rijnhotel en werd gepresenteerd door Jos Brink. Die heb ik gewonnen, met als prijs een 'platencontract' van twee liederen die regelmatig op zoek waren naar jong talent. Zij hadden mij gehoord en gezien en zagen wel wat in mij. Onder toezien van mijn moeder, die mij nooit gepusht maar in het begin wel begeleid heeft, heb ik met hen een contract afgesloten.

Joke Bruijs, 18 jaar

Die twee heren bezaten in Amsterdam een studiootje waar ik voor een proefopname verschillende keren met m'n moeder naartoe ben gereisd. Een enkele keer was er een pianist aanwezig, maar meestal niet, en op een gegeven moment waren zij zelfs met de noorderzon vertrokken. Een plaat is er natuurlijk nooit gemaakt maar dat maakte allemaal niet uit want Nico Knapper van de Vara, ook op zoek naar nieuw talent, liep altijd kleine studio's af om bandjes te beluisteren. Op een van die cassettes hoorde hij mijn stem en hij vond deze zo leuk dat ik spontaan werd uitgenodigd bij het VARA-dansorkest auditie te doen. Met m'n moeder ben ik toen naar Hilversum vertrokken en ik heb daar met een enorme flair gezongen. Angstig ben ik nooit geweest, het was altijd hup... ZINGEN! Charley Nederpelt, de leider van het orkest, vond het wel wat en zo werd ik als zangeres bij het VARA-dansorkest aangenomen. In die tijd was ik vijftien jaar, wat achteraf gezien heel jong was, en ik zat nog op school. Eens in de veertien dagen kreeg ik 's middags vrijaf en dan gingen mijn moeder ik naar Hilversum, waar in VARA-studio I zo'n drie of vier stukken met mij werden opgenomen. Jany Bron de echtgenote van Charley Nederpelt.

Joke met moeder en broertjes in Zuidwijk

en ex-zangeres bij het vermaarde orkest The Ramblers zocht de nummers voor me uit en met hulp van haar studeerde ik deze met de originele Engelse tekst en fonetische uitspraak in. Dan werd het opgenomen en éénmaal per week uitgezonden. Het was een unieke situatie.

Naast het optreden met het orkest zong ik ook bij allerlei andere bandjes zoals The Airshots en Spitfires. Waar ik kon, trad ik op: in dancings, bij bruiloften en partijen, eigenlijk zong ik overal zodat ik een hoop ervaring opdeed. In het programma 'Op losse groeven', begin jaren zeventig, werd tussen de populaire nummers een nostalgische medley gezongen met Annie Palmem, Dick Rienstra, Dick Doom en ik. Daar zongen wij 22 oude bekende Nederlandstalige liedjes, zoals 'Breng eens een zonnetje onder de mensen' en 'Als ik twee keer met m'n fietsbel bel', waardoor ik dat repertoire ook goed heb leren kennen. Tijdens een optreden met het VARA-dansorkest en andere artiesten in de Koepel van Breda was Jan Blaaser de presentator van het geheel.

Deze zag dat ik meer kon dan alleen maar zingen en vroeg mij of ik mee wilde doen met zijn cabaretensemble. Dat wilde ik graag natuurlijk. Met dat cabaret hebben wij een paar jaar in een klein theater in Amsterdam gespeeld toen daar René van Vooren en Piet Bambergen alias De Mounties kwamen kijken. Mijn optreden viel bij hen nogal in de smaak, waardoor zij vroegen of ik De Mounties wilde komen versterken. Eerst heb ik wat losse dingen met hen gespeeld en daarna hebben zij mij gevraagd in hun televisieshows mee te doen. Zodoende ben ik enigszins bekend geworden. Ik zong, danste en acteerde en was min of meer, de Engelsen hebben daar een mooi woord voor, The Leading Lady. Ongeveer die tijd leerde ik Gerard Cox kennen, met wie ik in 1973 ben verhuisd naar Mijnsheerenland in de Hoekse Waard. In dat jaar hebben De Mounties, met Donald Jones, Jaap Stobbe en ik, met een revue door het land gereisd. In het kader van 30 jaar Bevrijding hebben Gerard en ik de elpee Sentimental Journey opgenomen, met liedjes die tijdens

de Bevrijding erg populair waren. Daarna zat ik bij Mini en Maxi in de show 'Lach Menu' met Ted de Braak. In 1985 werd ik gevraagd in het cabaret van Donquishocking, waarmee ik in de geëngageerde cabaretsfeer terecht kwam, wat een heel ander genre was. Een jaar later zijn Gerard en ik uit elkaar gegaan, waarna ik naar Wassenaar ben betrokken. Ondanks die scheiding ben ik, naar ik meen in 1987, gevraagd om de rol van Sjaan, de vrouw van Gerard, in de serie Vreemde Praktijken te spelen naast Johnny Kraaikamp Jr. en Sjoerd Pleijsir. Vanaf die tijd zijn Gerard en ik eigenlijk heel close gaan samenwerken in tegenstelling tot de tijd daarvoor, want toen speelden wij bijna nooit met elkaar. Zodoende zijn wij nu weer hele goeie vrienden, waardoor het plezierig is om in 'Toen was geluk heel gewoon' te spelen. Van oude afleveringen hiervan is er nu een herhaling op de tv, maar omdat de serie zo succesvol is, gaan we in het voorjaar met een nieuwe reeks starten.

Tot op heden heb ik heel veel en van alles gedaan en ik heb me, onbewust hoor, nooit tot iets laten dwingen. Ik heb me dan ook nooit in een hokje laten plaatsen, mensen die dat doen haat ik. Wat ik aardig vind, pak ik aan en als ik iets niet meer leuk vind, ga ik wat anders doen. Maar het moet wel met theater en muziek te maken hebben. Tot nu toe gaat het mij nog steeds voor de wind en heb ik een leuke en interessante tijd achter de rug, waarvan het einde hoop ik nog niet in zicht is. Zojuist heb ik een repetitie met het RET-mannenkoor achter de rug, want binnenkort is er een uitvoering in Schiedam waar ik als gaste ben uitgenodigd. Onder begeleiding van onze pianist, Bert Nicodem, zing ik dan Ketelbinkie, Ali Cyankali en 'Ben je in Rotterdam geboren'. Nou chauvinistischer kan het toch niet? Jammer genoeg is het genre waarmee ik begon, het zingen bij een big band, wat in het slop geraakt. Grote orkesten die op z'n minst eenmaal per week voor de radio verschenen, bestaan niet meer: The Ramblers, Skyrnasters, Piet Zonneveld het VARA-dans-orkest noem maar op, hoor je nooit meer. Ik zeg wel eens de jongelui krijgen tegenwoordig een veel betere opleiding maar de mogelijkheid om zich te ontplooiën is miniem. Met Cees Slinger en Cor Bakker heb ik ook veel gewerkt, wat heerlijk is om te doen. Door zijn programma's met Paul de Leeuw is Cor Bakker, die een fantastisch muzikant is, bekend geworden en heeft daardoor geen klagen, maar ik ken zoveel goede muzikan-

Joke in 'Lach Menu' met Mini en Maxi en Ted de Braak (Artiestenfoto J. van den Ende)

ten die echt de sterren van de hemel spelen en toch amper aan de bak komen, wat doodzonde is. Dat geldt ook enigszins voor mij, want had ik mij alleen maar met het repertoire beziggehouden waarmee ik begon, dan had ik nu ook geen vette boterham verdiend.

Eind oktober wordt in de kleine Ahoy een reünie gehouden met bandjes uit de tijd dat ik in Rotterdam-Zuid woonde, zoals de Spitfires en The Nazz, waar ik vanaf mijn dertiende jaar bij zong. Ik heb het genoeg dat te mogen presenteren en het leuke is dat het helemaal is uitverkocht. Natuurlijk kom ik nog veel in Rotterdam, want mijn moeder en een broer wonen er. Ik zeg zo vaak dat je best van een stad kunt houden zonder er te wonen. Eigenlijk is dat nog leuker, want van een afstand kijk je er iets geïdealiseerder naar.

Joke met Elisabeth Versluys in 'Toen was geluk heel gewoon'